

PATLAYAN HALKIN ÖFKESİDİR

FUAT AKYÜREK

Türkiye’de neler olup bitiyor? Ülkeyi bir anda tüm dünyanın odak noktası haline getiren gelişmeler nasıl açıklanabilir? Önce açıklıkla vurgulamak gerekir ki, patlayan halkın yıllardır biriktirdiği öfkesidir. Herşey, Taksim Gezi Parkı’nın AKP Hükümeti tarafından sermayeye peşkeş çekilerek AVM yapılmak ve buradaki ağaçların sökülme istenmesi ile başlamış görünse de, bu sadece fitili ateşleyen bir hareket oldu. Burada başlayan direniş dalga dalga tüm ülkeye yayıldı. Sosyal patlama şeklinde gelişen bu hareketi hazırlayan koşullar nelerdi? Bu anlaşılardan hiç kuşkusuz ki ülkeyi sarıp sarmalayan hareketlenmenin gerçek nedenleri anlaşılacaktır.

Şunları hatırlamak gerekiyor: AKP Hükümeti 11 yıldır ülkeyi tek başına yönetiyor. Bu süre içinde hükümet büyük sermayenin bütün isteklerini birbir yerine getirdi. İşsizlik ve yoksulluk arttı. Resmi rakamlara göre bugün her üç aileden birisi yoksuldur. İşçiler açısından ise sendikalı olmak, neredeyse fiilen yasaklanır hale gelmiştir. Greve çıkan işçiler hükümetin çeşitli müdahaleleri ile karşılaşmakta, grev yapmak her geçen gün daha fazla güçleşmektedir. Milyonlarca işçi için sendika, sigorta, sosyal güvence, 8 saatlik iş günü olanaksız hale gelmiştir.

Hükümet yaşamın bütün alanlarında daha da gericileşmeye yönelik adımlar atmaktadır. Başbakan halkın, gençliğin nasıl oturup kalkacağından, neyi içip içmeyeceğine kadar her şeye karışmaktadır, yasaklamalar peşpeşe gelmektedir. Halk hareketinin motor gücünü gençlik oluşturdu. Bunun nedeni ise son derece açıktır: Gençlerin güvenli bir gelecek umudu hemen hemen hiç kalmadı. Eğitimin neredeyse tamamen paralı hale gelmesi, gerici yönetmelikler, gençlerin yaşamına yapılan sürekli müdahaleler onlarda büyük bir birikim yarattı. Unutmamak gerekir ki alanlara, sokaklara çıkan gençlerin ezici bir çoğunluğu AKP Hükümeti döneminde yaşadılar ve yaşamları bu dönemde şekillendi. Geleceklerinin ellerinden alınmasına, Başbakan’ın “toplum mühendisliği” yapmasına karşı öfkelerini dışa vurdular.

Elbette ülkenin sorunları sadece bunlardan ibaret değildir. Peşpeşe gelen doğa katliamları, yapılan ve yapılmak istenen HES’lerle vatandaşın suyunun çalınması, atom santralleri için atılan adımlara duyulan tepkiler, kentsel dönüşümle evi başına yıkılan emekçiler, on yıllardır oturduğu evine yeni borç çıkarılan köylüler, bedenine müdahale edilen kadınlar, inançları baskı altına alınan, nerede ibadet edeceğine karar verilmek istenen aleviler, kısacası Hükümetin büyük bir hoyratlıkla attığı adımlara içten içe tepki duyan, bu tepkisini parça parça ortaya koymuş olan tüm kesimler için artık bardak dolmuştu.

Diğer taraftan unutmamak gerekir ki, ülkede bir Kürt Sorunu var ve Hükümet şimdiye kadar somut bir demokratikleşme programı açıklamış değil. Bugüne kadar Kürtlerin özgürlük taleplerine hep sırt çevrildi. Kürt halkı barış sürecinde kendi temel haklarının karşılanması beklentisi içinde. Ülkenin Batı’sındaki bu hareketlenme genel demokratikleşmenin önünü açacak, Kürtlerin haklarını elde etmesini kolaylaştıracak bir gelişmenin yolunu da açıyor. KESK grevine Kürt illerinden yoğun katılım olması, Türklerin ve Kürtlerin ortak mücadelesinin gelişeceği zemini de güçlendiriyor. Çünkü demokratikleşme Türklerin ve Kürtlerin ortak talepleri durumundadır.

Bugünden görülen o ki, patlayan halk öfkesi AKP Hükümeti’nin seçimler, referandumlar vb. de sürekli yükselen çizgisini durdurmuştur. Ülkenin ve halkın geleceğine ilişkin umutsuz görüş ve tahminler, artık yerini daha umutlu bir gelecek beklentisine bırakmıştır. Artık psikolojik üstünlük hükümette değil, geniş halk yığınlarındadır. Bu hareketin nasıl gelip sonuçlanacağı üzerine şimdiden kesin öngörülerde bulunulmasa da, bundan sonra geniş halk yığınlarının ve gençliğin daha moralli mücadele edeceği, direniş mevzilerini güçlendireceği kesindir. Halk ve gençlik kendi gücünü görmüştür.

Hükümet istifa, Erdoğan istifa sloganları tüm ülkeye yayılıyor. Ama bir gerçeğin altını da çizmek gerekir ki, temel talepler demokrasi ve özgürlük etrafında toplanmasına rağmen hareket büyük oranda henüz kendiliğinden ve örgütlü olmaktan uzaktır. Eğer işçi ve emekçi örgütleri, onların oluşturduğu, oluşturacağı mücadele platformları kendi rollerini oynayabilirse, demokrasi, özgürlük ve bağımsızlığın kazanılmasında tarihsel bir adım atılacaktır.

Haziran / 2013